EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 23.12.2005
COM(2005) 700 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

par to, kā darbojas Padomes Regula (EK) Nr. 1185/2003 par haizivju spuru atdalīšanu uz kuģiem darbību

SATURS

Ievads 3

1. Informācijai: Regulas (EK) Nr. 1185/2003 galvenie noteikumi 3

2. Pārskata periodi un atbilstība valstu ziņojumiem noteiktajām prasībām 4

3. Kopējā situācija attiecībā uz to, vai dalībvalstis izmanto iespēju izsniegt īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz spuru atdalīšanu uz kuģa 5

4. Informācija par īpašo zvejas atļauju izsniegšanu, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa, un ar to saistītajiem noteikumiem 5

4.1. Īpašo zvejas atļauju skaits un pamatojums 6

4.2. Attiecība starp spuru un haizivju ķermeņu svaru 6

4.3. Dokumentācija, kura ir uzskatāma par derīgu dalībvalstīs, lai uzraudzītu spuru un ķermeņu atsevišķu izkraušanu (izkraušanu ārpus Kopienas ostām) 7

5. pārbaudes un atbilstības uzraudzība kuģiem ar īpašām zvejas atļaujām 8

6. Starptautiskā attīstība haizivju spuru atdalīšanas aizlieguma jomā 8

7. Secinājumi 9

Pielikums Informācija par valsts ziņojumu saņemšanu 11

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

par to, kā darbojas Padomes Regula (EK) Nr. 1185/2003 par haizivju spuru atdalīšanu uz kuģiem darbību

Ievads

Tā kā haizivju spuru pieprasījums starptautiskajā tirgū ir liels, bet haizivs gaļas vērtība bieži ir salīdzinoši zema un pastāv praktiskas dabas ierobežojumi tās saglabāšanai uz kuģa, ir radusies prakse, saskaņā ar kuru no zvejas kuģa noķertas haizivs ķermeņa atdala spuras un patur tās uz kuģa, bet atlikušo ķermeni iemet atpakaļ jūrā.

Šī prakse, kas pazīstama kā „haizivs spuru atdalīšana", starptautiskā un Kopienas mērogā ir izraisījusi pieaugošas bažas, jo haizivis tiek nogalinātas lielos apmēros, un tas rada postošas un haizivju populāciju ilgtspējīību apdraudošas sekas.

Pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu[1], Padome, lai aizliegtu spuru atdalīšanas praksi Kopienas ūdeņos un uz visiem Kopienas kuģiem pasaulē, pieņēma Regulu (EK) Nr. 1185/2003[2], vienlaikus atzīstot likumīgas haizivju zvejas iespēju, ja lomu izmanto pilnībā.

Komisija sniedz šo vispārējo ziņojumu par Regulas (EK) Nr. 1185/2003 darbību atbilstoši tās 6. pantam.

1. INFORMĀCIJAI: REGULAS (EK) NR. 1185/2003 GALVENIE NOTEIKUMI

Visefektīvākais un praktiskākais veids, kā īstenot spuru atdalīšanas aizliegumu un padarīt haizivju piezveju mazāk pievilcīgu, ir aizliegt spuru atdalīšanu uz kuģa. No haizivs ķermeņa atdalītās spuras attiecīgi ir aizliegts arī glabāt uz kuģa, pārkraut un izkraut. Šos vispārējos aizliegumus nosaka regulas 3. pants.

Neatkarīgi no tā, vai haizivīm veic ķidāšanu vai galvas atdalīšanu, noteiktos gadījumos var būt praktiski nepieciešams atdalīt haizivju spuras un atsevišķi apstrādāt tās un zivju ķermeņus uz kuģa pat tad, ja liemeņus patur (piem., saldētājkuģiem, kas paliek jūrā ilgāku laiku). Tādos apstākļos regula (4. pants) ļauj dalībvalsts kompetentajām iestādēm izdarīt atkāpi no iepriekš minētajiem vispārējiem aizliegumiem un izsniegt īpašu zvejas atļauju, ar ko paredz spuru atdalīšanu uz kuģa. Tomēr uz īpašās atļaujas izsniegšanu attiecas noteikums, ka šādai apstrādei jābūt pietiekami pamatotai un ir jāizmanto visas haizivs daļas.

Bez tam minētajos apstākļos nozvejā iegūto spuru svars nedrīkst pārsniegt etalonsvaru, kas atbilst paturētā haizivs ķermeņa atlikušo daļu svaram. Dalībvalstīm jānosaka spuru svara un no nozvejas paturēto atlikušo haizivs daļu svara attiecība, ņemot vērā zvejas,

---

[1] KOM(2002) 449 galīgais, 5.8.2002.

[2] Padomes 2003. gada 26. jūnija Regula (EK) Nr. 1185/2003 par haizivju spuru atdalīšanu uz kuģiem, OV L 167, 4.7.2003., 1. lpp.

apstrādes un uzglabāšanas veidu un nozvejas sugu sastāvu. Tomēr, lai ierobežotu iespējamos pārkāpumus, spuru svara teorētiskā proporcija nekādā gadījumā nedrīkst pārsniegt 5 % no haizivju nozvejas dzīvsvara.

Turklāt, lai veicinātu regulas īstenošanu, tās 5. pants paredz vairākus noteikumus attiecībā uz nozvejas, izkraušanas, pārkraušanas un pārdošanas izsekojamību, jo īpaši gadījumos, kad nozvejoto haizivju lomu neizkrauj visu kopā. Šādā gadījumā dalībvalstis nosaka arī to, kāda veida dokumentācija uzskatāma par derīgu šim nolūkam. Bez tam kontrolēt izkraušanu ārpus Kopienas ostām palīdz arī iepriekšējas paziņošanas sistēma (vismaz 72 stundas pirms izkraušanas).

Visbeidzot, regulas 6. pantā ir noteikts, ka dalībvalstīm ik gadu ne vēlāk kā līdz 1. maijam jānosūta Komisijai izsmeļošs gada ziņojums par regulas īstenošanu iepriekšējā gadā. Ziņojumā jāapraksta veiktā kuģu uzraudzība attiecībā uz to atbilstību minētās regulas prasībām un sīki jānorāda izsniegto īpašo zvejas atļauju skaits, tehniskais pamatojums teorētiskās attiecības noteikšanai starp spuru un ķermeņu svaru un dokumentācija, ko uzskata par derīgu spuru un ķermeņu atsevišķas izkraušanas uzraudzības nolūkiem. Pēc tam, kad dalībvalstis ir iesniegušas otro gada atskaiti, Komisijai jāziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par regulas darbību un starptautisko attīstību šajā jomā.

2. PĀRSKATA PERIODI UN ATBILSTĪBA VALSTU ZIŅOJUMIEM NOTEIKTAJĀM PRASĪBĀM

Regula (EK) Nr. 1185/2003 stājās spēkā 2003. gada 2. septembrī. Dalībvalstīm pirmais ziņojums par 2003. gada īstenošanas periodu (tikai par 2003. gada pēdējo daļu) bija jāiesniedz līdz 2004. gada 1. maijam. Otrais gada ziņojums par visu 2004. gadu (attiecīgajām jaunajām dalībvalstīm – par periodu no 2004. gada 1. maija) bija jāiesniedz līdz 2005. gada 1. maijam.

Kopumā dalībvalstis ziņojumu iesniegšanas termiņus neievēroja, un Komisijas dienesti nosūtīja atgādinājuma vēstules vairumam „zvejojošo" dalībvalstu. Turklāt, kaut gan minētās regulas darbības joma ir ļoti specifiska un informāciju par tās izpildi Komisijai bija iespējams iesniegt diezgan īsā formā, Komisijai nācās atkārtoti vērsties pie vairākām dalībvalstīm, lūdzot tās sniegt papildu datus (sīkāku informāciju par saņemtajiem valstu ziņojumiem un attiecīgo korespondenci ar dalībvalstīm skatīt pielikumā).

Tā kā Regulas (EK) Nr. 1185/2003 6. pantā ir noteikts, ka Komisijai jāsniedz ziņojums ne vēlāk kā 2006. gada 1. janvārī, šis ziņojums ir sagatavots, pamatojoties uz informāciju, ko dalībvalstis bija iesniegušas līdz 2005. gada 30. septembrim.

Minētajā datumā valsts ziņojumi par 2004. gadu vēl nebija saņemti no 5 dalībvalstīm (Īrija, Itālija, Malta, Nīderlande un Slovēnija). No 7 citām dalībvalstīm vēl nebija saņemta papildu informācija par dažiem jautājumiem.

3. KOPĒJĀ SITUĀCIJA ATTIECĪBĀ UZ TO, VAI DALĪBVALSTIS IZMANTO IESPĒJU IZSNIEGT ĪPAŠĀS ZVEJAS ATĻAUJAS, AR KO PAREDZ SPURU ATDALĪŠANU UZ KUĢA

Konkrētajā 2003. gada periodā divas no 13 attiecīgajām dalībvalstīm — Vācija un Spānija — izsniedza īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa. Spānija norādīja, ka 2003. gada septembrī attiecīgo zvejniecības uzņēmumu pārstāvjiem nosūtīts informatīvs paziņojums par Regulas (EK) Nr. 1885/2003 prasībām. Arī Portugāles iestādes tūlīt pēc regulas publicēšanas informēja attiecīgos zvejniecības uzņēmumus par vajadzību pieprasīt īpašās atļaujas. Bez tam Portugāle sagatavoja un īstenoja nepieciešamos administratīvos pasākumus, lai radītu bāzi šādu atļauju piešķiršanai, bet praksē valsts iestādēm atļaujas nebija iespējams izsniegt līdz 2003. gada beigām. Ziņojumā šī dalībvalsts jau paziņoja par savu nodomu izsniegt īpašās atļaujas 2004. gadam.

Pārējās dalībvalstis neizsniedza īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa[3]. Vairums šo valstu ziņoja, ka šādas atļaujas nav bijušas vajadzīgas, ka šajās valstīs haizivju zvejas apjomi ir ierobežoti, vai arī ka zvejnieki haizivis izkrauj veselas. Neviena no šīm dalībvalstīm nedeva norādes par iespēju izsniegt īpašās zvejas atļaujas nākotnē.

2004. gadā situācija, par kādu ziņoja attiecīgās ES-15 dalībvalstis, bija līdzīga 2003. gada situācijai, izņemot ievērojamu vispārējās situācijas atšķirību attiecībā uz Apvienoto Karalisti, kas 2003. gadā izsniedza īpašās zvejas atļaujas.

Kas attiecas uz jaunajām dalībvalstīm, līdz 2005. gada 30. septembrim ziņojums par 2004. gadu nebija saņemts no Maltas un Slovēnijas. Polijas iestādes norādīja, ka nav izsniegušas īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa. No Kipras, Igaunijas un Latvijas sniegtās informācijas bija secināms, ka šīs dalībvalstis arī nav piešķīrušas šādas atļaujas, tomēr Komisijas dienesti vēl nebija saņēmuši apstiprinošas atbildes. Galvenie visu šo dalībvalstu norādītie iemesli bija vai nu tas, ka haizivis netiek zvejotas, vai arī tas, ka haizivis parasti veido tikai piezveju un tās izkrauj veselas. Lietuva norādīja, ka 2004. gads ir bijis pārejas gads pēc pievienošanās un īpašās atļaujas tajā nav izsniegtas. Tomēr Lietuvas 2004. gada ziņojumā jau bija norādīts, ka vienīgajam kuģim, kurš ir iesaistīts mērķtiecīgā haizivju zvejā un parasti izkrauj tās Vigo, 2005. gadā ir izsniegta īpašā atļauja.

4. INFORMĀCIJA PAR ĪPAŠO ZVEJAS ATĻAUJU IZSNIEGŠANU, AR KO PAREDZ HAIZIVJU SPURU ATDALĪŠANU UZ KUĢA, UN AR TO SAISTĪTAJIEM NOTEIKUMIEM

Šajā nodaļā ir sīkāk apskatīta to dalībvalstu iesniegtā informācija, kuras 2003. - 2004. gadā ir izmantojušas Regulā (EK) Nr. 1185/2003 paredzēto iespēju izsniegt dažiem kuģiem īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa.

---

[3] Itālijas iesniegtā informācija par 2003. gadu ļauj secināt, ka šādas atļaujas nav bijušas vajadzīgas. Tomēr vēl joprojām nav saņemta atbilde uz Komisijas prasību apstiprināt to, ka īpašās atļaujas nav izsniegtas.

4.1. Īpašo zvejas atļauju skaits un pamatojums

2003. gadā Vācijas iestādes izsniedza īpašās atļaujas trim kuģiem, pamatojoties uz kuģa īpašnieka deklarāciju par to, ka apstrāde uz kuģa ir nepieciešama un izmantotas būs visas haizivju daļas. Saskaņā ar minēto iestāžu norādēm šie kuģi zvejoja galvenokārt Īrijas ūdeņos un parasti veica izkraušanu Spānijā. Ziņojumā par 2004. gadu Vācija norādīja, ka tā pati procedūra piemērota arī 2004. gadā un īpašās zvejas atļaujas izsniegtas tiem pašiem trim kuģiem. Tomēr vēlākā ziņojumā, atbildot uz papildinformācijas pieprasījumu, Vācija norādīja, ka 2004. gadā īpaša atļauja izsniegta vēl diviem kuģiem, līdz ar to šādas atļaujas ir saņēmuši kopā 5 kuģi.

Spānija 2003. gadā izsniedza 182 īpašās atļaujas, un visi kuģi, kas tās saņēma, bija pelaģiskās āķu zvejas kuģi. Kopā 90 atļaujas saņēma kuģi, kas zvejo Spānijas ūdeņos, un 86 — kuģi, kas zvejo starptautiskajos ūdeņos. Sešas atļaujas saņēma kuģi, kas bija iesaistīti eksperimentālajā zvejā (VIII a, b, c un d zona). 2004. gadā izsniedza 198 īpašās atļaujas — tās saņēma 99 Spānijas ūdeņos un 91 starptautiskajos ūdeņos kuģojošs pelaģiskās āķu zvejas kuģis, 1 Spānijas ūdeņos un 7 eksperimentālās zvejas kuģi. Norādes par pamatojumu īpašo zvejas atļauju izsniegšanas nepieciešamībai nebija sniegtas.

Portugāle nepiešķīra nevienu atļauju līdz 2003. gada beigām, bet 2004. gadā tā izsniedza 11 īpašās atļaujas kuģiem, kas izmanto āķu jedas (un zvejo zobenzivis un pelaģisko sugu haizivis). Šīs atļaujas piešķīra vienīgi ar šādiem nosacījumiem: no kuģa jāsaņem deklarācija par to, ka kuģa spēja izmantot visas haizivs daļas ir pietiekama, un pamatojums nepieciešamībai veikt apstrādi uz kuģa (tirdzniecības vai uzglabāšanas iemeslu dēļ) un jāpārbauda, vai apstrādei uz kuģa ir piešķirta atbilstīga sanitārā atļauja.

Apvienotās Karalistes iestādes 2004. gadā izsniedza 20 īpašās zvejas atļaujas, atkāpjoties no vispārējā aizlieguma atdalīt haizivju spuras uz kuģiem. Tomēr valsts ziņojumā nebija iekļautas sīkākas norādes par šo jautājumu, jo īpaši par šādas vajadzības pamatojumu.

4.2. Attiecība starp spuru un haizivju ķermeņu svaru

Četrās dalībvalstīs, kas izsniedza īpašās zvejas atļaujas 2003. un/vai 2004. gadā, piemēroja teorētisko maksimālo attiecību 5 % (spuru svars attiecībā pret haizivju dzīvsvaru).

Tomēr gan Spānija, gan Portugāle uzskatīja, ka noteiktais maksimālais spuru daudzums (5 % no dzīvsvara) nav precīzs šo valstu zvejniecības nozares faktiskās situācijas atspoguļojums. Ziņojumā Spānijas iestādes norādīja uz *ICES* darba grupā[4] iesniegtiem rezultātiem un ierosināja, ka būtu pareizi noteikt dažādus līmeņus atbilstoši zvejas veidam. Portugāle iesūtīja arī 2004. gada *ICCAT* sapulcē iesniegtus rezultātus par spuru svara /dzīvsvara attiecību zilajām haizivīm, kuras nozvejojuši āķu jedu zvejas kuģi Centrālaustrumu Atlantijā (Azoru salu ūdeņos), un, pamatojoties uz šiem rezultātiem, norādīja, ka Portugāles situāciju atspoguļotu koeficients 6,6 %.

Izņemot Portugāli, kas iesniedza arī informāciju par 2003. gadā kontroles nolūkā praksē izmantoto koeficientu (12 % no nedzīvas zivs svara), dalībvalstis neiesniedza citas

[4] Starptautiskās Jūras pētniecības padomes (*ICES*) darba grupa jautājumos par plātņžauņu zveju 2003.gadā.

norādes par attiecību starp haizivju spuru un ķermeņu svaru (it īpaši par pārrēķina koeficientu, ko valstu kontroles iestādes izmanto, lai praksē novērtētu, vai haizivju spuru un uz kuģa paturēto apstrādāto ķermeņu daļu attiecība atbilst teorētiskajam 5 % koeficientam, kurš aprēķināts, pamatojoties uz haizivju dzīvsvaru).

Apvienotā Karaliste uzskatīja, ka nav pieejama pietiekama informācija, lai mainītu šo Regulā (EK) Nr. 1185/2003 atļauto maksimālo attiecību. Vācija, ņemot vērā haizivju zvejas nozīmi un kuģu darbības veidu šajā valstī, norādīja uz proporcionalitātes un izmaksu ierobežošanas iemesliem, kuru dēļ tā nav veikusi zinātnisku izpēti, lai radītu tehnisko bāzi haizivju spuru un ķermeņu teorētiskās attiecības noteikšanai.

4.3. Dokumentācija, kura ir uzskatāma par derīgu dalībvalstīs, lai uzraudzītu spuru un ķermeņu atsevišķu izkraušanu (izkraušanu ārpus Kopienas ostām)

Dokumentācijā, kuru kontroles nolūkā pieprasa no Spānijas (vai Kopienas) kuģiem, kas veic atsevišķu izkraušanu Spānijā, ietilpst kuģa reģistrācijas žurnāli, izkraušanas vai pārkraušanas deklarācija, tirdzniecības dokumentācija un īpašā atļauja. No ES dalībvalstīm nepiederošiem kuģiem Spānijas kontroles iestāžu dokumentācijas prasības attiecas uz kravas manifestu un visu zvejas un tirdzniecības dokumentāciju. Ziņojumā par 2004. gadu Spānijas iestādes norādīja arī to, ka sagatavošanā ir ministrijas dekrēts par īpaša nozvejas reģistra izveidi kuģiem, kuru kopgarums nepārsniedz 10 metrus un kuri varētu saņemt īpašās zvejas atļaujas (un uz kuriem neattiecas vispārējās prasības par kuģa reģistrācijas žurnāliem). Šajā jaunajā dekrētā būtu iekļauta arī sīkāka informācija par šādām pārbaudēm. Gada ziņojumos nebija iekļautas norādes par iespējamajiem haizivju spuru un ķermeņu atsevišķas izkraušanas prakses piemērošanas apjomiem dažādās ostās salīdzinājumā ar praksi, kad visu nozveju izkrauj reizē.

Portugāle 2003. gadā norādīja, ka neuzskata šo papildu īpašo dokumentāciju par nepieciešamu, jo attiecīgās flotes kuģi nepraktizējot atsevišķu izkraušanu. 2004. gadā Portugāle apstiprināja to, ka tās kuģi neveic haizivju spuru un ķermeņu atsevišķu izkraušanu vai pārkraušanu.

Apvienotās Karalistes iestādes bija aizliegušas atsevišķi izkraut spuras un ķermeņu atlikušās daļas (jo ar 2004. gadā izsniegtajām īpašās zvejas atļaujām, ar ko paredz atdalīt haizivju spuras uz kuģa, bija saistīts noteikums, ka spuras un ķermeņi jāizkrauj reizē).

Vācija nesniedza skaidras norādes par to, vai haizivju spuru un ķermeņu atsevišķas izkraušanas ir veiktas vai nav. Tomēr, tā kā praktiski visa ar Vācijas karogu peldošo kuģu haizivju nozveja bija izkrauta citās dalībvalstīs, Vācijas iestādes savos ziņojumos uzsvēra, ka pārbaudes ir jāveic attiecīgajām dalībvalstīm.

Attiecībā uz iespējamām haizivju izkraušanām ārpus Kopienas teritorijas, ko var būt veikuši kuģi ar īpašām zvejas atļaujām, Portugāle paziņoja, ka neliela haizivju nozvejas daļa ir izkrauta Keiptaunā, bet turpmākus komentārus šajā jautājumā nesniedza (it īpaši par Regulā (EK) Nr. 1185/2003 šādiem gadījumiem paredzētās iepriekšējas paziņošanas sistēmas noteikumu ievērošanu vai darbību). Saskaņā ar dažām Vācijas iesniegtajām papildu norādēm Vācijas kuģi, kuriem izsniegtas īpašās zvejas atļaujas, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu uz kuģa, neizkrauj haizivis ārpus Kopienas ostām. 2005. gada

30. septembrī sīkākas norādes par šo jautājumu no Spānijas un Apvienotās Karalistes vēl nebija saņemtas.

5. PĀRBAUDES UN ATBILSTĪBAS UZRAUDZĪBA KUĢIEM AR ĪPAŠĀM ZVEJAS ATĻAUJĀM

Sākotnējos gada ziņojumos dalībvalstis iekļāva tikai dažas vai vispār neiekļāva norādes par uzraudzību attiecībā uz kuģu atbilstību šīs regulas noteikumiem un par veikto pārbaužu rezultātiem, līdz ar to liekot Komisijas dienestiem pieprasīt papildu informāciju.

Kontrole parasti ir veikta parasto pārbaužu gaitā un atbilstoši parastajai kontroles procedūrai un praksei zivsaimniecības nozarē (t.i., notiekot izkraušanai, uz kuģa vai pamatojoties uz pieprasīto dokumentāciju, arī atkarībā no praktiskajām iespējām).

Izņemot norādi par vienu pārbaudi jūrā uz viena konkrēta kuģa, Vācijas iestādes norādīja, ka kuģi ar īpašo zvejas atļauju, ar ko paredz haizivju spuru atdalīšanu, parasti zvejojuši ārpus Vācijas juridiskajā pakļautībā esošajiem ūdeņiem (pārsvarā Īrijas ūdeņos, kuri nav pieejami Vācijas inspektoriem) un nozveju izkrāvuši tieši Spānijā. Līdz ar to pārbaudes bija iespējams veikt tikai, pamatojoties uz dokumentāciju. Vācija arī uzsvēra faktu, ka tādā gadījumā pārbaudes (zvejas darbību vai izkraušanas laikā) balstītos uz citu dalībvalstu kompetento iestāžu veiktajām darbībām.

Attiecībā uz pārbaužu rezultātiem dalībvalstis, kuras nepiešķir īpašās zvejas atļaujas, 2003.-2004. gadā nebija konstatējušas nekādus Regulas (EK) Nr. 1185/2003 pārkāpumus. Nebija konstatēti izteikti spuru atdalīšanas praktizēšanas gadījumi (piem., atklājot kastes ar haizivju spurām bez citām to ķermeņa daļām). Bija ziņojumi par dažiem pārkāpumiem 2004. gadā saistībā ar kuģiem, kam piešķirtas īpašās zvejas atļaujas. Šie pārkāpumi attiecās uz neatbilstību reģistrācijas prasībām vai prasībām par spuru un uz kuģa paturēto ķermeņu svara attiecības maksimālo proporciju.

Konkrētāk, Vācija norādīja, ka ir uzsākusi vienu administratīvā pārkāpuma izskatīšanas procedūru par atdalīto haizivju spuru svara nereģistrēšanu. Portugāle minēja, ka ir konstatētas grūtības saistībā ar diferencēto reģistrēšanas procedūru haizivju spurām; jo īpaši tas attiecas uz saldētājkuģu īpašniekiem, kuriem brīdinājuma paziņojumos ir prasīts uzlabot situāciju. Izkraušanas laikā pārbaudītajā zvejas kuģu dokumentācijā nelikumīgas situācijas nav konstatētas. Spānija ziņoja par to, ka 2004. gadā āķu jedu zvejas kuģos un saldētājkuģos ar haizivju nozveju ir veiktas 119 pārbaudes un no to laikā konstatētajiem 33 pārkāpumiem trīs ir bijuši nopietni — tie saistīti ar neatbilstību maksimālajai 5 % attiecībai pret dzīvsvaru, kas noteikta Regulā (EK) Nr. 1185/2003.

6. STARPTAUTISKĀ ATTĪSTĪBA HAIZIVJU SPURU ATDALĪŠANAS AIZLIEGUMA JOMĀ

Regulā (EK) Nr. 1185/2003 noteiktais haizivju spuru atdalīšanas aizliegums attiecas uz visu veidu zveju Kopienas ūdeņos un uz visiem Kopienas kuģiem, kas zvejo ārpus Kopienas ūdeņiem. Tā kā Kopienas politika paredz vienādu attieksmi pret haizivju saglabāšanu visos ūdeņos, kuros peld tās zvejas kuģi, Kopiena ieņēma aktīvu nostāju, lai veicinātu to, ka spuru atdalīšanas praksi aizliedzošus pasākumus pieņem starptautiskas darbību regulējošas organizācijas, proti, reģionālās zivsaimniecības organizācijas.

Tāpēc pēdējos divos gados, pamatojoties uz Kopienas priekšlikumu, kuru atbalstīja arī citas puses, spuru atdalīšanas aizliegumu ir pieņēmušas vairākas reģionālās zivsaimniecības organizācijas. 2005. gada 30. septembrī šīs reģionālās zivsaimniecības organizācijas bija šādas:

- Starptautiskā Atlantijas tunzivju saglabāšanas komisija (*ICCAT*)[5],

- Amerikas Tropisko tunzivju komisija (*IATTC*)[6],

- Indijas okeāna tunzivju komisija (*IOTC*)[7],

- Ziemeļatlantijas Zvejniecības organizācija (*NAFO*)[8].

7. SECINĀJUMI

Kaut gan Komisijai iesniegtā dalībvalstu informācija par regulas darbību ne visos gadījumos bija pilnīga, tā pārsvarā apliecina, ka regula sasniedz galvenos tās pieņemšanas mērķus.

Spuru atdalīšana, t.i., prakse, saskaņā ar kuru patur tikai haizivs spuras un tās ķermeni izsviež jūrā, Kopienas dalībvalstu zvejā pirms regulas spēkā stāšanās nav bijusi īpaši izplatīta (dažas dalībvalstis jau bija aizliegušas šādu praksi), un šīs regulas galvenais mērķis bija novērst šādas prakses iespējamo izplatīšanos.

Kā paredzams, šīs regulas piemērošanas praktiskā ietekme uz Eiropas flotēm paliek samērā ierobežota un pārsvarā administratīvas dabas (kompetento iestāžu veiktā īpašo atļauju izsniegšana un papildu dokumentācija, ko pieprasa no atsevišķiem zvejniekiem izsekojamības pastiprināšanai). Šī ietekme galvenokārt skar dažas dalībvalstu āķu jedu pelaģiskās zvejas flotes, bet attiecībā uz pašām zvejas darbībām tā ir ierobežota.

Kaut gan dažas dalībvalstis uzskatīja, ka spēkā esošā maksimālā 5 % attiecība starp spuru svaru un haizivju nozvejas kopējo dzīvsvaru neatspoguļo faktisko situāciju īpašos gadījumos, par kuriem ir pieejami zinātniskie dati, dalībvalstis neiesniedza informāciju, kas vedinātu domāt, ka nozarei būtu lielas grūtības izpildīt šobrīd spēkā esošajā likumdošanā paredzētos noteikumus, un par to liecina arī pārbaužu rezultāti. Nešķiet arī, ka regulā — ja tā ir atbilstīgi ieviesta un īstenota — varētu būt „robi", kas būtiskā apmērā pieļauj „likumīgu" spuru atdalīšanu šo 5 % ietvaros. Ņemot vērā vajadzību pieņemt proporcionālus un izpildāmus noteikumus, šajā stadijā regulai grozījumi nav nepieciešami. Dažām dalībvalstīm noteikti ir vēlams ieviest uzlabojumus regulas izpildē, jo īpaši attiecībā uz īpašo zvejas atļauju izsniegšanas vai ziņojumu sniegšanas kritērijiem.

---

5 Ieteikums 04/10 par *ICCAT* pārraudzībā nozvejoto haizivju saglabāšanu (pieejams http://www.iccat.es)

6 Rezolūcija C-50-03 par Klusā okeāna austrumdaļā nozvejoto haizivju saglabāšanu (pieejama http://www.iattc.org)

7 Rezolūcija 05-05 par *IOTC* uzraudzībā nozvejoto haizivju saglabāšanu (pieejama http://www.iotc.org)

8 *NAFO* saglabāšanas un izpildes pasākumi, kurus apstiprināja *NAFO* ikgadējā sanāksmē (2005. gada 19.-23. septembris) – skatīthttp://www.nafo.int

Komisija turpinās uzraudzīt šīs regulas darbību, pamatojoties uz dalībvalstu gada ziņojumiem un citu būtisku informāciju.

Pielikums
Informācija par valsts ziņojumu saņemšanu

2003. gada ziņojumi

Līdz termiņa beigu datumam — 2004. gada 1. maijam — Komisija nebija saņēmusi nevienu valsts ziņojumu par šīs regulas īstenošanas periodu 2003. gadā. Pirmo atgādinājuma vēstuli Komisija nosūtīja 2005. gada 19. maijā visām 13 attiecīgajām dalībvalstīm (t.i., ES-15 valstīm, izņemot AT un LU). Otro atgādinājumu nosūtīja 2004. gada 6. oktobrī 5 dalībvalstīm (FR, ES, NL, SW, FI). Pēdējo 2003. gada ziņojumu Komisija saņēma 2005. gada 15. martā no SE, kas izmantoja iespēju informēt Komisiju par situāciju gan 2003., gan 2004. gadā. Dažu valstu ziņojumi, pat ne īpaši detalizēti, bija uzskatāmi par pietiekamiem (jo īpaši gadījumos, kad īpašās zvejas atļaujas nebija izsniegtas), bet par citu valstu ziņojumiem nevarēja uzskatīt, ka tie sniedz minimālo nepieciešamo informāciju attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1185/2003 attiecīgo noteikumu izpildi.

2004. gada ziņojumi

2005. gada 1. maijā Komisija nebija saņēmusi nevienu valsts ziņojumu par 2004. gada periodu, izņemot no SE. 2005. gada 19. maijā Komisija nosūtīja vēstules 19 dalībvalstīm[9], atgādinot tām par pienākumu sniegt izsmeļošu ziņojumu un/vai nepieciešamības gadījumā lūdzot papildu informāciju, kas nebija sniegta par 2003. gadu. Otro atgādinājumu Komisija 2005. gada augusta sākumā nosūtīja 6 dalībvalstīm (FI, IE, IT, MT, NL un SI), kas tobrīd nebija Komisijai iesniegušas nekādu informāciju par 2004. gadu. Bija nepieciešams turpināt korespondenci, pieprasot 12 dalībvalstīm sniegt informāciju par 2004. gadu papildus jau iesniegtajiem datiem.

Situācija 2005. gada 30.septembrī

Valsts ziņojumi par 2004.gadu nebija saņemti no Īrijas, Itālijas, Maltas, Nīderlandes un Slovēnijas.

Atbildes uz papildu informācijas pieprasījumu vēl nebija saņemtas arī no Kipras, Igaunijas, Grieķijas, Spānijas, Latvijas, Portugāles un Apvienotās Karalistes.

Tabulā detalizēti atspoguļota situācija attiecībā uz katru dalībvalsti

[9] *ES 25* valsti*s*, izņemot tās, kuras nav piekrastes valstis (t.i., AT, LU, SK, CZE, HU), SE un ES, kuras ziņojums tikmēr jau bija saņemts

Dalībvalsts	2003. gada ziņojuma datums*	2004. gada ziņojuma datums*	Komentāri (līdz 30.9.2005.)
BE	7.6.2004.	9.6.2005. (29.8.2005. : (iesniegta papildinformācija)	Informācija sniegta vairumā jautājumu
CY	/	28.6.2005	16.8.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
DK	3.9.2004.	4.7.2005.	Informācija sniegta vairumā jautājumu
DE	22.7.2004.	13.6.2005. (29.9.2005.: (iesniegta papildinformācija)	informācija kopumā ir sniegta – nepieciešami paskaidrojumi dažos jautājumos
EE	/	8.6.2005.	16.8.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
EL	14.6.2004.	22.7.2005.	8.9.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
ES	16.11.2004.	18.5.2005.	16.8.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
FI	4.11.2004.	20.9.2005.	Informācija sniegta vairumā jautājumu
FR	2.2.2005.	1.7.2005.	Informācija sniegta vairumā jautājumu
IE	6.8.2004.		4.8.2005. nosūtīts otrais atgādinājums
IT	28.7.2004.		4.8.2005. nosūtīts otrais atgādinājums
LT	/	16.6.2005. (2.9.2005. : (iesniegta papildinformācija)	Informācija sniegta vairumā jautājumu
LV	/	6.6.2005.	16.8.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
MT	/		4.8.2005. nosūtīts otrais atgādinājums
NL	22.10.2004		4.8.2005. nosūtīts otrais atgādinājums
PL	/	6.6.2005. (29.8.2005. : (iesniegta papildinformācija)	Informācija sniegta vairumā jautājumu
PT	19.7.2004	18.7.2005.	8.9.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju
SE	15.3.2005	15.3.2005. (21.7.2005. : (iesniegta papildinformācija)	Informācija sniegta vairumā jautājumu
SI	/		4.8.2005. nosūtīts otrais atgādinājums
UK	30.7.2004	26.5.2005.	16.8.2005. pieprasīts sniegt papildinformāciju

* Šie datumi var mazliet atšķirties no ziņojumu saņemšanas datumiem – tas lielā mērā ir atkarīgs no ziņojumu nosūtīšanai izmantotās procedūras un to saņemšanas Komisijas dienestos.

Atgādinājums - Regula (EK) Nr. 1185/2003 neattiecas uz šādām valstīm: AT, CZ, HU, LU un SK.